

U s n e s e n í

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Petra, Ph.D. a soudců JUDr. Zdeňky Sedlákové a JUDr. Tomáše Strouhy v exekuční věci oprávněné **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 61860069, se sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1, zastoupené JUDr. Ervínem Perthenem, MBA, advokátem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti povinné J. H. nar. bytem , zastoupené Mgr. Petrem Němcem, advokátem v Praze 4, Mendíků 1396/9, pro 208.767 Kč s příslušenstvím, o zastavení exekuce, o odvolání oprávněné proti usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 25.11.2016, č.j. 43 EXE 4293/2011-42,

t a k t o :

- I. Usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Oprávněná je povinna zaplatit povinné na nákladech odvolacího a dovolacího řízení 19.156,10 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám Mgr. Petra Němce, advokáta v Praze 4, Mendíků 1396/9.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně jako exekuční soud napadeným usnesením zastavil exekuci, která byla proti povinné nařízena usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 30.11.2011, č.j. 43 EXE 4293/2011-7 k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 208.767 Kč s příslušenstvím podle rozhodčího nálezu vydaného rozhodcem JUDr. Martinem Týlem ze dne 1.6.2011, č.j. 101 Rozh 1687/2011-11. Provedením exekuce soud pověřil soudního exekutora JUDr. Zdeňka Zítka z Exekutorského úřadu Plzeň. Soud prvního stupně sice neshledal, že by rozhodčí doložka nevyhovovala požadavkům na její transparentnost, z provedených důkazů shledal, že pohledávka oprávněného přiznaná v rozhodčím nálezu představuje extrémní nepoměr ke skutečně poskytnuté částce, která byla povinné vyplacena. Exekuční soud dospěl k závěru, že exekuci nelze provést a pro oprávněného nadále vymáhat částku, jež převyšuje pětinasobek částky, kterou fakticky povinné poskytla. Takové jednání nemůže požívat soudní ochrany a je v rozporu s dobrými mravy, jestliže se takového plnění prostřednictvím soudního výkonu rozhodnutí věřitel domáhá a představuje zneužití práva za účelem poškození povinné s cílem se na její úkor obohatit. Jedná se o takové okolnosti, které odůvodňují, aby exekuce byla zastavena podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř.

Proti usnesení podal odvolání oprávněný, který nesouhlasil s důvodem, který uplatnil soud prvního stupně pro zastavení exekuce, jestliže meritorně přezkoumal samotnou

exekucí částku, což exekuční soud není oprávněn. Povinná obdržela na svůj účet částku 42.000 Kč a neuhradila ani jednu splátku, respektive ani korunu. Podle odvolatele to nasvědčuje tomu, že si již od počátku brala úvěr s tím, že ho nechce splácet a tak i učinila. Navrhoval, aby napadené usnesení bylo zrušeno a v exekuci nadále pokračováno.

Odvolací soud ve svém usnesení z 24.2.2017 dospěl k závěru, že odvolání oprávněného je důvodné. Dle odvolacího soudu napadené usnesení vydané soudem prvního stupně je v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí, jestliže přezkoumal věcnou správnost exekučního titulu a jestliže shledal „jiný důvod“ ve smyslu § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. a exekuci zastavil. Vydaný rozhodčí náleze, jakkoliv může být zpochybňován jeho závěr, vyústující v uloženou povinnost k plnění vůči povinné, nepřestává být exekučním titulem. Pokud tak učinil a exekuci zastavil, rozhodl v rozporu se základními principy, které upravují vzájemný vztah mezi nalézacím a exekučním řízením, jak jsou dosud uplatňovány v rozhodovací činnosti soudu. Proto odvolací soud shledal napadené usnesení jako věcně nesprávné a podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil jeho rozhodnutí tak, že nařízená exekuce se zastavuje.

Proti usnesení Krajského soudu podala povinná dovolání ze dne 21.5.2017, jemuž Nejvyšší soud usnesením ze dne 16.10.2017, č.j. 20 Cdo 2897/2017-93 vyhověl a usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší soud uvedl, že věcná správnost exekučního titulu nemůže být v exekučním řízení přezkoumávána a odkázal na dosavadní judikaturu. V souvislosti s uzavíráním úvěrových smluv však Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 28.2.2017 sp.zn. 20 Cdo 1387/2016, s poukazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 26.1.2012 sp.zn. I. ÚS 199/11 a ze dne 11.12.2014 sp.zn. III. ÚS 4084/12 uvedl, že považuje za neakceptovatelné, aby se případné soudní ochrany dostávalo subjektům, které evidentně poškozují práva svých klientů. Ustanovení smluv nebo smluvních podmínek, která jsou formulářově předtištěna a neumožňují jednoznačně slabší straně jejich modifikaci, v sobě skýtají možnost vyvolání nepříznivých následků na straně klienta, kdy nebude dotčena pouze jeho sféra právní, ale zejména sféra osobní. Postupy, kdy klientům jsou vnucována smluvní ujednání v podobě zajištění biankosměnkou, smluvní pokutou ve výši 30 % nebo 45 % z dlužné částky za prodloužení, s platbou splátek v řádu jednotek týdnů či smluvní pokutou ve výši pětinasobku dlužné částky za hrubé porušení smlouvy nebo podmínek, je nutno považovat za nepřijatelné a uvedená ujednání označit za neplatná pro jednoznačný rozpor s dobrými mravy. Na tomto závěru dle Ústavního soudu nemůže nic změnit ani skutečnost, že klient takového subjektu smlouvu podepsal, a to dokonce ani v situaci, kdy by ve smluvních podmínkách bylo obsaženo ujednání, že klientovi se takto stanovené smluvní pokuty nebo zajištění biankosměnkou nejeví nepřiměřené či odporující dobrým mravům. Běžný klient úvěrové společnosti totiž nemůže v případě krátkodobého úvěru dopředu očekávat, ba ani předpokládat, že celková splacená částka bude několikanásobně převyšovat částku půjčenou. Tento předpoklad nelze ani spravedlivě požadovat. Z pohledu závěru Ústavního soudu se nejedná o věcný přezkum rozhodčího nálezu. Nicméně pro závěr, zda je úvěrová smlouva neplatná, je třeba zkoumat, za jakých okolností byla uzavřena, a to s pomocí kritérií judikaturou Nejvyššího soudu vytýčených ve vztahu ke smluvní pokutě, úrokům, zajištění pohledávky, apod., a současně je nezbytné zohlednit i konkrétní okolnosti, za kterých byla úvěrová smlouva uzavírána.

Soud prvního stupně při svém rozhodování o návrhu povinné na zastavení exekuce v napadeném usnesení neshledal, že by rozhodčí doložka nevyhovovala požadavku na transparentnost výběru rozhodce, což byl jeden z hlavních důvodů návrhu povinné na

zastavení exekuce. Tento jeho závěr akceptoval odvolací soud v předchozím svém rozhodnutí a nemá důvodu zaujímat k němu opačné stanovisko.

Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí, jak to výslovně uvádí, nemohl ovšem pominout, že z provedených důkazů vyplývá, že pohledávka oprávněného přiznaná v rozhodčím nález, již se povinná smluvně zavázala oprávněnému vrátit, představuje extrémní nepoměr ke skutečně poskytnuté částce, která byla povinné vyplacena. Obecně by povinná měla tyto skutečnosti namítat v žalobě na zrušení rozhodčího nálezu soudem; tuto žalobu však povinná nepodala a s ohledem na to, že rozhodčí doložka byla uzavřena v roce 2010, vykonávaný rozhodčí nález byl vydán v roce 2011 a samotné exekuční řízení bylo zahájeno rovněž v roce 2011, nemohl ji na podání této žaloby podle § 35 zákona o rozhodčím řízení, účinného od 1.4.2012, odkázat ani exekuční soud. Ačkoliv se tedy povinná nebránila způsobem, jaký jí k tomu zákon poskytuje, byl exekuční soud toho názoru, že nelze exekuci provést a pro oprávněnou v exekučním řízení nadále vymáhat, jestliže fakticky převyšuje pětinasobek částky, kterou fakticky povinné poskytla. Této výše navíc nedosáhla pohledávka oprávněné postupně, v důsledku dlouhodobého prodlení povinné se splácením půjčené částky, ale takto se pohledávka oprávněné navýšila v podstatě okamžitě, po připočtení zcela zjevně nepřiměřené odměny za poskytnutí úvěru a nepřiměřené smluvní pokuty, jež ani nebyla součástí smlouvy, ale obchodních podmínek oprávněné. Takové jednání věřitele nemůže požívat soudní ochrany, a je v rozporu s dobrými mravy, pokud se takového plnění domáhá věřitel prostřednictvím soudního výkonu rozhodnutí. Z předtištěné rozhodčí doložky samotné vyplývá, že ji formuloval výhradně věřitel, a spotřebitel má v tomto procesu jako dlužník možnost pouze rozhodčí smlouvu podepsat, aby mohl vůbec poskytnutí úvěru za podmínek určených věřitelem dosáhnout. Na základě těchto skutečností dospěl soud prvního stupně k přesvědčení, že tyto zjištěné skutečnosti podle exekučního soudu odůvodňují závěr, aby exekuce nebyla provedena a aby byla podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. pro nepřipustnost zastavena.

Odvolací soud při svém předchozím rozhodnutí zhodnotil tyto závěry soudu prvního stupně jako přezkum věcné správnosti exekučního titulu (rozhodčího nález). Právě v tom spatřoval pochybení soudu prvního stupně a důvod ke změně napadeného rozhodnutí, aniž by zjištěné skutečnosti podrobil vlastnímu hodnocení. Závazný právní názor vyslovený ve zrušovacím rozhodnutí Nejvyššího soudu, že se v takovém případě nejedná o věcný přezkum rozhodčího nález, odvolací soud samozřejmě akceptuje. Odvolací soud proto musí podrobit přezkumu i tu část napadeného usnesení soudu prvního stupně, ve které soud činí závěr o tom, že jím zjištěné skutečnosti exekučního vymáhání pohledávky oprávněného podle podkladového nález jsou v rozporu s dobrými mravy a představuje zneužití práva za účelem poškození povinné s cílem se na její úkor obohatit, které v konkrétní věci má vyústění v zastavení pro její nepřipustnost.

Soud prvního stupně v důvodech napadeného usnesení podrobil přezkumu okolnosti, za jakých byla úvěrová smlouva uzavřena a jaký byl obsah ujednání ve smlouvě o revolvigovém úvěru ze dne 27.12.2010, obsah karty klienta, obsah rozhodčí smlouvy i samotného rozhodčího spisu a rozhodčího nález, jimiž při jednání provedl důkaz. Skutečnosti zjištěné při provádění dokazování byly soudem prvního stupně velmi pečlivě hodnoceny a nebyly v průběhu řízení před všemi třemi soudy zpochybněny. Závěry, které z nich dovodil soud prvního stupně, nemá důvod zpochybnovat ani odvolací soud. Vyústějí v závěry, které korespondují s právními závěry vyjádřenými v judikatuře (nálezy Ústavního soudu ze dne 26.1.2012 sp.zn. I. ÚS 199/91 a ze dne 11.12.2014 sp.zn. III. ÚS 4084/12, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.12.2017 sp.zn. 20 Cdo 1387/2016) a odvolací soud se s nimi

ztotožňuje. Jsou i podle odvolacího soudu podřaditelné pod zastavovací důvod podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř.

Na základě výsledků provedeného přezkoumání napadeného usnesení dospěl odvolací soud k závěru o věcné správnosti napadeného rozhodnutí, které proto podle § 219 o.s.ř. potvrdil včetně obou nákladových výroků. Podle odvolacího soudu již proto také nebylo nutno ani zapotřebí doplňovat řízení prováděním dalšího dokazování k námitkám povinné vztahujícím se k pravomoci rozhodce JUDr. Martina Týle kvůli způsobu jeho výběru.

V odvolacím řízení byla úspěšným účastníkem povinná a proto má právo, aby jí neúspěšná oprávněná nahradila náklady odvolacího řízení, které činí 19.156,10 Kč a tvoří je odměna advokáta za 3 úkony právní služby (podání odvolání, podání dovolání a účast u odvolacího jednání) po 4.570 Kč za každý úkon (§ 11 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), tedy 13.710 Kč, paušální náhrada hotových výdajů za 3 úkony po 300 Kč, celkem 900 Kč, dále náhrada promeškaného času (10 půlhodin), tedy 1.000 Kč, cestovné k soudnímu jednání odvolacího soudu 268 Kč a příslušná částka DPH 3.278,10 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je přípustné dovolání z důvodů uvedených v § 237 o.s.ř. podané ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR, a to prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 5. ledna 2018

JUDr. Bohuslav P e t r, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Zimmelová

Lenka Zimmelová
Zimmelová
Datum: 2018.01.17 09:40:17
+01'00'